

UN CONTE CRUEL

Juli Avinent

Tan gran com és aquesta ciutat, tantes discoteques, sales de festes, night-clubs i altres locals per a esbargiment del noctàmbul com hi existeixen i heu hagut de coincidir amb ell. I tu, al capdavant, no tens dret de queixar-te. T'has limitat a aguantar el seu salut i uns breus moments del seu rallar monòton. Per a ella ha estat pitjor. L'ha feta eixir a ballar sense donar-li l'oportunitat de defensar-se. Et preguntes si ella podrà perdonar-te que no t'hi hages avançat a Sardanàpal —et preguntes també, i no n'és la primera volta, com obtingueren sos pares l'autorització per a posar-li un nom semblant i fins i tot en què pensaven quan el triaren—. Si hagués previst que l'invitaria a ballar t'haguera arrossegat ella a la pista. Però no l'ha invitada: l'ha raptada apuntant-li al cor amb aqueixa frase tan de pel·lícula americana: «*i-no-accepte-un-no-per-resposta*». Hom diria que açò era New York i un galant ben vestit, ben pentinat, ben afeitat i ben somrient acabava de furtar-te la teua parella —una frívola— i en qualsevol moment Fred Astaire & Ginger Rogers deixarien bocabadat el respectable amb una formidable exhibició de dansa. Però ni aquesta ciutat mediterrània jardí de flors és New York ni Fred & Ginger meravellaran el respectable amb els seus alífers, com si de Mercuri es tractara, peus. Cal reconèixer, però, que és formós el galant, que va magníficament pentinat, afaitat, vestit. Heus ací, tanmateix, que no somriu sinó que, fent cares tristes, li conta a la seua/teua parella com ell era de xicotiu feble i malaltís i com els seus innobles companys feien bromes de gust dubtós amb el seu nom ferint-li la infantil sensibilitat. I encara més episodis patètics de la seua infantesa fins que ella no pot aguantar més el seu riure aclaparador i esclata, i se separa de Sardanàpal i torna al teu costat eixugant-se les llàgrimes que li han saltat de tant de riure i et diu però aquest xic és imbècil,

però què s'ha cregut, ni que jo fóra el seu confessor o, i tornant a riure. I Sardanàpal representant el paper de l'humiliat, eixint molt de pressa del local, atropellant una senyora que entrava i els cavallers ajudant la senyora a alçar-se mentre un altre cavaller arreplega el portamonedes de la senyora uns metres més enllà i la senyora dient però aquest jove està boig! i tu rient amb ella i plorant del riure també i els dos convertint-vos en centre de les mirades del local —mentre la xica que canta a l'escenari us llança agulletes pels ulls, esguards fulminants però també admirats perquè ella no ha aconseguit atraure l'atenció del respectable i vosaltres, uns aficionats, en canvi—. I després el maître apropant-se i dient-vos que per favor un poc de serietat i tu pagant el compte i ajudant-la a posar-se l'abric i eixint els dos del cabaret rient encara. I finalment calmant-vos asseguts en qualsevol banc d'un passeig ple d'arbres sense massa esperança i sobretot farcit de gossos cagons —visibles uns, invisibles els altres— i de sobte esclatant de nou i calmant-vos de nou entre panteixos i llàgrimes i algun noctàmbul que passa i se us queda mirant estranyat o divertit i en altre lloc Sardanàpal planejant suïcidar-se, l'imbècil, i després Sardanàpal pegant-se un tir al paladar (despertant els veïns: però açò què vol dir) i la bala eixint del crani i produïnt una palmereta de sang com les palmeretes d'aigua que els xiquets dibuixen sobre el llom de les balenes. I el sendemà no, l'altre, soterrant-lo al cementiri civil perquè és un suïcida i per a ells no hi ha sagrat i tu i ella esperant que tots se n'hagueren anat —tu, roba respectuosament grisa i els ulls clavats en terra, ella, un vestit negre que encara la fa més bonica i un mocadoret de fil blanc que a vegades porta als seus ulls llagrimajants (i no sé si plora pel mort o és encara l'efecte del riure)—. I ara ve la mare del mort i us diu si encara penseu quedar-vos i vosaltres que sí, que segons sembla éreu els últims que l'havíeu vist viu i pareixia tan alegre i amb tant desig de viure que encara no us n'havíeu fet a la idea i la mare se'n va ja —amb mala consciència per si algú es pensa que uns estranys volen més el seu fill que ella mateixa—, i el fill major: però mare, com pot pensar ningú etc. I després ella obrint la seua bossa i tu aguantant i ella traent un potet de pintura i un pinzell i tu aguantant i ella escrivint sobre la làpida «fou un imbècil» amb unes majúscules tan boniques com pot i els dos rient com l'altra nit mentre aneu cap a la porta del cementiri.